

Česká vláda zaspala a spí zimním spánkem

Rok 2022 přinesl mnoho změn, které znamenaly snížení životní úrovně obyvatel. Lidé čekali na pomoc vlády, ta však zaspala. Vládní deštník, který by občanům měl pomoci řešit jednotlivé problémy, je spíše výsměchem. Vláda nechala lidi žebrať o sociální dávky, vehnala je do nedůstojných životních podmínek. Raději upraví koaliční smlouvu a vládní prohlášení, aby si uhájila vlastní zájmy, a na předvolební sliby voličům dávno zapomněla. V rozhovoru pro iportal24.cz to uvedla předsedkyně Levicových klubů žen Květa Šlahůnková.

Jste předsedkyní Republikové rady Levicových klubů žen. Dá se podle vás říct, že ženy mají v současné společnosti rovnoprávné postavení s muži?

V naší republice stále přetrvává tradiční postavení žen, i když žijeme v 21. století. Samozřejmě, že se postavení žen i mužů postupně srovnává, ale pořád ještě nás čeká hodně dlouhá cesta. Odráží se to již při výchově dětí, studijní obory jsou nabízené s určitým předurčením, pro koho se více hodí. Vždyť teprve nedávno jsme u nás začali mít zdravotní bratry, nebo dívku kominíka. Dokonce pro to ani nemáme správný výraz v češtině. A takových příkladů je mnohem víc.

Kde vidíte největší rozdíly v postavení žen vůči mužům?

V zaměstnání tyto rozdíly pokračují s pracovním zařazením, kdy vedoucí pozice např. v průmyslovém odvětví zastávají většinou muži, ve školství zase převládá postavení žen na pozici ředitelky školy. A to vůbec nemluvíme o postavení v rodině, péči o děti, domácnost. Stále převažuje rozdělení na mužské a ženské práce. Stále mnoho rodin funguje na bázi: »Já vydělávám, ty vaříš a utíráš nosy.«

Ještě stále platí, že ženy na stejných pozicích jako muži dostávají výrazně nižší ohodnocení. Neměla by se touto otázkou více zabývat česká vláda, potažmo EU?

Evropská unie zadala studii, která se zabývá celkovým problémem rovnoprávnosti žen a mužů. Česká republika se sice v některých bodech zlepšila, ale konkrétně v tomto bodu jsme si pohoršili. Česká vláda by měla řešit srovnání výše platů bez ohledu na to, co jí říká EU. Jde přece o nás. Ženy mají o 1/3 nižší plat, než má muž na stejné pozici. My jsme v roce 2015 iniciovali petici na změnu koeficientu pro výpočet starobního důchodu, protože ženy na to celý život doplácí, ať v produktivním věku, nebo seniorském. Dodnes se nepodařilo ani vytvořit spravedlivou důchodovou reformu.

Souhlasíte s tím, aby bylo prosazeno zákonem anebo nějakým nařízením stejné zastoupení žen a mužů ve vedení firem anebo velkých společností?

S tímto úplně nesouhlasím. Že je málo žen ve vyšších pozicích, je jasné, měly by dostat více šancí dokázat, že jsou schopné, mají smysl pro organizaci práce, vedení kolektivu, ale... Co když bude dané zákonem nebo vládní vyhláškou, že ve firmě nebo společnosti musí mít na vedoucích pozicích stejné zastoupení, nebo že se musí střídát muž – žena a daná firma nebo společnost nesežene dost odpovídajících vedoucích pracovníků? A je jedno z jakého důvodu – typ zaměření firmy, nemocnice, školy, průmyslový podnik, nedostatek zájemců opačného pohlaví atd., pak nebude splněna vládní norma a firma nebude pracovat, vyrábět? Mělo by to být spíše doporučení, které by bylo motivační, aby se postavení mužů a žen srovnalo.

Jaký je váš názor na zavedení kvót pro zastoupení žen v politice?

Nad tímto jsme již vedly diskuse na různých fórech ženských organizací nejenom u nás, ale i na mezinárodní úrovni. Ani tady nejsem zastávkyně zavedení kvót. Politické strany a hnutí by měly již při sestavování kandidátních listin myslet na to, že ženy v politice hrají důležité místo, a proto by je měly postavit na kandidátní listině na volitelné pozice. Podle mého žena do politiky vnáší jiný náhled na řešení legislativních návrhů, je určitým katalyzátorem a uklidňujícím prvkem v politice. Přestože je v politice málo žen, domnívám se, že mít kvóty a za každou cenu poslat ženu do Sněmovny, do Senátu nebo do zastupitelstva obce nepřinese správný výsledek. Ne každá zájemkyně o to stát se političkou je vhodná, to samozřejmě platí i mužích.

Ve vedení Poslanecké sněmovny je Markéta Pekarová Adamová. Jak hodnotíte její působení v čele dolní komory? Je cítit, že jí vede žena?

No a jsme u toho, co jsem popisovala v minulé otázce. Ne každá žena nebo muž se hodí do politiky. Paní Markéta Pekarová Adamová je jedna z nich. Přes zastupitelku Prahy 8 se dostala až do Poslanecké sněmovny, ale ženskost se v jejím vedení neprojevuje. Vypadá to spíše, že zapomněla, že je žena, chybí jí sociální citění, cit pro rodinu (nemyslím její vlastní rodinu), objektivnější pohled na postavení žen, že feminismus není sprosté slovo. Její názory se projevují i v řešení současných problémů se zdražováním všeho a v jejím vyjadřování směrem k seniorům a všem, kteří jsou na pokraji chudoby. Možná by se lépe uplatnila ve vedení firmy, kde převažují muži.

Dnes se mnoho rodin dostává do problémů kvůli vysokým cenám energií, a také kvůli zdražování především potravin. Jak hodnotíte pomoc vlády občanům?

Česká vláda zaspala a spí zimním spánkem. Vládní deštník, který by nám, občanům, měl pomoci řešit jednotlivé problémy, je spíše výsměchem. Jak si může vláda dovolit nechat lidi žebrať o sociální dávky, vehnat nás do nedůstojných životních podmínek? Všechny okolní státy pro své občany začaly hledat jiné formy pomoci, odpuštění DPH, zastropování cen, regulaci příspěvků, ale hlavně začaly na jaře a ne až na podzim jako naše vláda. Vládní kroky jsou nejednotné, předem neprodiskutované a tím se všechno zdržuje. Raději upraví koaliční smlouvu, vládní prohlášení, aby si uhájila vlastní zájmy, a na předvolební sliby voličům dávno zapomněla.

Jak dopadá tato situace na rodiny matek samoživitelek?

Matky samoživitelky nemají lehké postavení. Z jednoho platu uživit děti, zajistit jim vzdělání, zájmovou činnost a další potřeby, mít finance i na potřeby pro sebe je hodně složité. Ano, mají např. nárok na příspěvek 5000 Kč na dítě, který byl vyhlášen v srpnu, má nárok na další sociální dávky, ale ani to v některých rodinách nestačí. Musí hodně zvažovat, co si můžou dovolit zafinancovat a co prostě musí počkat. A to jsme v době Vánoc. Kolik výzev, kolik charit, různých spolků pomohlo těmto ženám, aby jejich děti pod stromečkem našly aspoň jeden dárek? A to je důstojný život?

S jakými problémy se na vás ženy obracejí, hledají u vás pomoc nebo radu?

Obracejí se na nás hlavně seniorky. Dříve hledaly informace o možnostech zájmové činnosti, zapojení se do vhodných aktivit. V covidové době nastala obrácená situace a ženy různého věku samy nabízely pomoc, ať už to bylo šití roušek nebo pomoc

s donáškou nákupů, jídla. Nejsmutnější je však současná doba, kdy se na nás obracejí s žádostmi o pomoc při vyřizování elektronické administrativy na úřadech práce, aby dostaly příspěvek na bydlení, dopravu a mohly využít všeho, na co mají nárok. Nevyznají se v džungli sociálních zákonů a vyhlášek, které se každou chvílí mění hlavně v jejich neprospěch.

Jaké zákony by se podle vás měly přijmout, aby se situace zlepšila?

Všechny zákony, které pomohou rychle řešit snížení cen energií, potravin. Aktualizovat stávající zákony, nevymýšlet zbytečně nové, které jsou většinou nedokonalé. Zrušit nesmyslný prodej energie na zahraniční burze a prodávat je za české ceny. Týkají se toho však i zákony o bankách, zdravotních pojišťovnách, velkých společnostech a dalších, aby na krizi neobohatly a občané nechudli.

Jak hodnotíte postup české vlády ke konfliktu na Ukrajině?

Členky LKŽ od začátku letošního roku nesouhlasí s kroky naší vlády. Nejdříve vláda posílala na Ukrajinu »dárky«, které zabíjely děti, ženy, muže. Pak už se neskrývala za humanitární pomoc, ale nechala si schválit nouzový stav, aby mohla jednodušším způsobem posílat zbraně a podporovat válečný konflikt. Přijetí uprchlíků z Ukrajiny také nezvládla. Nerozlišovalo se a neregistrovalo se, kdo je uprchlík z ohrožené oblasti, který potřebuje opravdovou pomoc, a kdo je »uprchlík« z jiné oblasti. Jsme jediný stát, který se takto velkoryse zachoval na úkor vlastních občanů. Státní dluh, který narostl z furianství našeho předsedy vlády, budou splácet ještě naše právnická. Vládní pomoc se v některých ohledech ukazuje být problematická pro naše občany. Mnohé lékárny nedokážou zajistit distribuci léků a vláda mezitím v tichosti odešle nemalý počet kamionů léků na Ukrajinu. Pomáhat ano, ale ne na úkor vlastních občanů, a tady naše vláda naprosto selhala.

Rok 2022 nám přinesl další trápení s covidem, ozbrojený konflikt kousek od našich hranic, česká vláda nám snížila životní úroveň. Za nás, ženy LKŽ, bych chtěla všem čtenářům popřát, aby rok 2023 přinesl radost, zdraví, štěstí, aby naše vláda dostala rozum, ale hlavně aby nový rok přinesl životní míru.

iportal.24 - Šlahůnková Květa Jana Dubničková

Inflace není pro všechny stejná

Ekonomové oslovovaní mainstreamem nás ubezpečují, že letos, zejména v druhé polovině roku, už bude inflace zpomalovat. Většinou předpovídají její pokles pod deset procent. Sláva! Tříkrát sláva! Takže když v letošním listopadu přidáme k loňskému listopadovému meziročnímu růstu spotřebitelských cen o 16,2 procenta třeba devět procent, bude to znamenat zdražení během dvou let »jenom« o 25,2 %, tedy asi o čtvrtinu. A to je jen jedna strana mince...

Nejvíce se přitom z dlouhodobého pohledu zvyšují ceny za vše, co souvisí s bydlením. Použiji opět příklad z loňského listopadu, protože prosincová data zveřejní Český statistický úřad až ve středu. Nájemné z bytu v předposledním měsíci roku stoupl meziročně o 5,8 %, vodné o 5,3 %, stočné o 6,4 %, teplo a teplá voda zdražily o 30,2 %, tuhá paliva o 68,8 % a zemní plyn o 139 %!

Eurostat v tomto týdnu vydal zprávu, že náklady na bydlení předloni v Evropské unii tvořily z celkových výdajů domácností celou čtvrtinu. V České republice to ovšem bylo více, a to 28 %. Hůře si vedly jen čtyři unijní státy... Podíl nákladů na bydlení v mixu výdajů domácností přitom dlouhodobě neustále roste. A co je podstatné, jedná se o průměr. Skutečně reálný obrázek si uděláme až po jeho rozklíčování. Je zřejmé, že ti bohatší většinou bydlí ve svém, a i když jejich výdaje na bydlení také nejsou zanedbatelné, v rámci dalšího, co si mohou dovolit, nehrají zase takovou roli. Ono to má souvislost i s dalším průměrem – tím mzdovým, na který nedosáhnou dvě třetiny zaměstnanců. Nízkopříjmové domácnosti (tedy ty, co ještě bydlí), mají pak podíl výdajů za bydlení nepochybně vyšší, než je průměr, mnohdy se může vyšplhat i k padesáti procentům.

Obdobné je to s potravinami, tedy další základní lidskou potřebou. Podíl výdajů za potraviny je druhou nejvýznamnější položkou v celkových výdajích domácností. Podle Eurostatu za celou EU předloni činil 14,3 % a také v tomto případě jsme se 16,6 % nad evropským průměrem. Přitom potraviny u nás loni v listopadu zdražily meziročně o 27,1 %. Jen namátkou, ceny mouky stouply meziročně o 48,3 %, polotučného trvanlivého mléka o 52,5 %, vajec o 71,9 %, olejů a tuků o 40,8 %, brambor o 42,4 % a cukru o 109,3 %!

Takovýto vývoj přirozeně nemůže vést k ničemu jinému než k dalšímu rozevírání pomyslné nůžky mezi méně a více majetnými lidmi. A sečteno a podtrženo, je bezesporu výsledkem akceptování evropského pseudozeleného »údelu« a především pak podpory »boje i za naši svobodu« na Ukrajině, rozuměj za svobodu těch nejmovitějších, aby nás mohli dál beztržně okrádat. O tohle totiž jde v té opěvované euroatlantické demokracii. Takhle vypadá neoliberalismus v praxi. I.Cinka

Gustáv Husák: kruté zkušenosti i poučení pro politický život

10.ledna před sto deseti lety se v Dúbravce, dnešní čtvrté části Bratislavy, narodil dr. Gustáv Husák, poslední socialistický prezident Československa. Poslední? Také Václav Havel přísahal na socialistickou Ústavu, jen ji jaksí nemínil dodržovat. Ale Havel mě teď zas tak moc nezajímá.

Gustáv Husák byl osmým československým prezidentem. Prvním skutečným Slovákem na pomyslném československém trůnu, ale ani to není přesné. Tomáš Garrigue Masaryk by klidně mohl být přiřazen ke Slovákům, i když se narodil na Moravě. V encyklopediích je však zařazen mezi Čechy. Měnit cokoli by bylo nerozumné. V anketě Největší Slovák skutečně před časem se Husák ocitl na 7. místě, při čemž zvítězil Štefánik před Štúrem a dokonce Dubček se umístil jen jedno pole před ním, a za ním pak i Juro Jánošík, Andy Warhol, cestovatel Móric Beňovský, Pavel Országh Hviezdoslav a dokonce kosmonaut Eugen Cernan. Knihu o něm, velmi dobře napsanou a pokud to šlo i objektivní, napsal český historik Michal Macháček. Byl za to »peskován« i postižen,

ale s tím se musí počítat v době, kdy pravdou je jen to, co říká vládnoucí moc a sdělují nám mainstreamová média.

Gustáv Husák byl však hoden obdivu. Nejen za Slovenské povstání, ale i za svůj boj o zrovnoprávnění Slováků. Narážel na nepochopení, dokonce na odpor, na dokazování, že přece je rovnost mezi oběma národy a z peněz českých »dělníků« je na Slovensku leccos postaveno, že Slovensko dostává víc ze společného krajice, než do něj odevzdává. Takže, co vlastně chce? Jenže jemu nešlo o přesun prostředků, ale o nevyváženost rozhodování, o postavení slovenských orgánů v jednotném státě, které nemohly vyvážit střídavě národnostně obsazované funkce. Ke změně došlo až po 28. říjnu 1968. Tehdy byla vytvořena federace. Tím ovšem nepopírám, že by se ani on nevyvaroval při tom všem jistému nacionalismu, který nám Čechům vadil.

Osobně si však cením Gustáva Husáka za to, že přes šikanu a nakonec uvěznění na dlouhá léta nezanevřel na myšlenku sociální rovnosti a že dokázal se překlenout nad příkoří z rozhraní čtyřicátých a padesátých let a nad jistě krutou dobu procesů a dlouhé předlouhé věznění, až mu vzalo i jeho rodinu. Byly to kruté zkušenosti, dokázal si z nich však vzít potřebné poučení i pro svůj další politický život.

A jsme u moskevských jednání. Přijal nakonec »moskevské dohody« a byl rozhodnut k nim přistoupit zodpovědně. Nezapomínejme, že svět tehdy byl dvoupolární a vystoupit z »jedoucího vlaku« bylo ještě nemožné. Kriegerlovský odpor, dnes vyzdvihovaný, mohl vést ke tragédii. Země se musela zklidnit. To věděl nejen generál Svoboda, tehdejší prezident republiky, ale i Gustáv Husák. Hlavou se nikdy žádná zeď nenechala porazit a vyvézt zemi z krize byl úkol, který by zmohl leckoho. Vypořádal se s ním, za cenu mnoha ústupků a zpomalení záměrů. Jenže pomalu stárnul. Lidí, které měl kolem sebe na počátku, neměnil. I teorie, že »koně, kteří dobře táhnou, není třeba měnit«, se stávala brzdou. Lidé se kolem něj tedy neměnili, anebo málo. Nemoci, osobní tragédie, koncem osmdesátých let, to vše společně se změnou postojů Moskvy, pro něj znamenalo zklamání a omezovalo schopnost nové úkoly, nové problémy, nově také řešit. Byla to škoda, protože v době, kdy bylo potřeba, jsme nového Husáka neměli. A ti, co přišli po něm, ho nahradit nemohli a ani neuměli.

Na funkci prezidenta Gustáv Husák abdikoval v prosinci 1989 a odešel do svého bratislavského ústraní, aby ještě dva roky se díval na to, jak »republika nevzkvétá«, ač moderní »květináři« přesvědčovali nás o opaku, při čemž namísto slibované rovnosti nechali volně plynout »devadesátky«, ztrácet miliony majetku neznámo kam a přerozdělovat si to, co zbylo do vlastních kapes nebo zahraničním kamarádům. Gustáv Husák zemřel v listopadu roku 1991 a je pohřben na hřbitově ve své rodné Důbravce. Jaroslav Kojzar. Iportal24

Boj proti dezinformacím? Vláda chystá past sama na sebe!

Když zloděj honí zloděje, poctivej se má vždycky dobře. Tak nějak – volně parafrázováno – zní poselství Jana Wericha z filmu Císařův pekař. Když ale dezinformátor honí dezinformátory, je na tom běžný občan České republiky naopak mnohem hůře. Snad žádné jiné slovo není ministerstvem vnitra ani celou vládou v čele s velmistrem dezinformací Petrem Fialou, podle nějž je Česko ve válce, úplná potravinná soběstačnost je v našich podmínkách nemožná a zlevnit elektřinu tuzemským občanům a firmám nelze kvůli minoritním akcionářům ČEZu, skloňováno tolik. Dezinformace. Co to vlastně je? Pro ty, kteří váhají, může posloužit aktuální rozhovor [ministra vnitra Víta Rakušana pro Aktuálně.cz](#). Šéf hnutí STAN, který čelí kritice veřejnosti, že v rámci tvorby pravidel boje s oněmi tzv. dezinformacemi hodlá potlačovat svobodu slova, mj. řekl, že si klidně mohou lidé myslet, že »Země je placatá«, ale »výzvy k násilí jsou trestné«. Z toho mi jde hlava kolem. Dezinformace by naopak měla být špatná informace. Tedy nepravda o tvaru Zeměkoule, když už jsme použili přirovnání s podtextem středověké astrologie. Ono to je ale celé jinak. Dezinformátor je bohužel v dnešní době ten, kdo má jiný názor na současnou politickou situaci. Když kývu jako ovce, jsem v pohodě, jakmile zpochybním »slavné« směřování Fialova kabinetu do zadního otvoru všech bruselských byrokratů, je ze mě dezinformátor. Ano, jistě namítnete: Rakušan přece nic takového neřekl. Budiž, je to jakási podezřelá změna oproti loňskému jaru, kdy se zavíraly weby jen proto, že hlásaly jiný než mainstreamový názor. Ale pozor – k násilí nevyzývaly! A pokud má tedy být stíhán někdo, kdo k němu vyzývá, v tom případě by měl šéf STANu, který to ve zmíněném rozhovoru prohlásil, v první řadě začít sám u sebe. On to přece byl, kdo inicioval pověšení podobizny prezidenta cizí země ve vaku na mrtvolu na budově ministerstva vnitra na Letné. Sám Rakušan ale tento uličnický krok ve zmíněném rozhovoru obhajuje. Prý se ukázalo, kdo je tady pátá kolona. Hádáte správně, to jsou ti, co hanobení hlavy zahraničního státu odsuzují. Musím se přiznat, že neumím ani slovo rusky, nemám jediného ruského kamaráda ani známého (na rozdíl od ukrajinských), a tudíž si opravdu jako pátá kolona nepřipadám, ovšem onen Rakušanův trapný hadr, pověšený v říjnu minulého roku na Letné, rovněž odsuzuji. Ale zpět k dezinformacím. Pravidla boje proti dezinformacím prý budou namířena i proti propagandě podkopávající základy českého státu. Ejhle! Opět si myslím, že stíhán by měl být v první řadě každý dezinformátor v této protičeské vládě. Petikoaliční kabinet základy státu podkopává právě tím, že poslouchá instrukce z Bruselu, Washingtonu a Kyjeva, a český občan tváří v tvář obří inflaci a energetické krizi je pro ni vosk. Pokud má chystaný zákon o dezinformacích vypadat tak, jak naznačuje Rakušan, a měl-li by se realizovat právě v těchto intencích, vláda vlastně vytvořila nástroj sama proti sobě. Ale to bychom museli jít do důsledků. A ne tak, jak se to hodí těm, kdo kopou v zájmu globalismu... Petr Kojzar iportal24

Pietní akt k 71.výročí zavraždění komunistky Anny Kvašové

U lesního pomníku na kraji mirošovického lesa přivítal v sobotu 7.ledna 2023 Mgr. Jan Klán, předseda OV KSČM Kutná Hora, delegace jednotlivých OV KSČM, KČP a LKŽ Středočeského kraje.

Dále v projevu řekl: „Scházíme se na místě, kde byla dne 10.ledna 1952 zavražděna s. Anna Kvašová protistátní skupinou Lanštofa, který ji zde chladnokrevně zastřelil. Této brutální vraždy se tehdy zúčastnili i jeho komplicové Kubelka s Koupilem. Všichni byli za tento hrůzný čin souzeni a v roce 1958 odsouzeni k trestu smrti a to při veřejném projednávání v městském Tylově divadle v Kutné Hoře.

Nyní se přesuňme v čase a vraťme se do února 1948, kdy se utvářela ve složitých mezinárodních i vnitropolitických podmínkách nová linie, kterou završil 9.sjezd KSČ. Jeho obsahem bylo dosáhnout především vítězství socialistických výrobních vztahů, ve všech oborech národního hospodářství. Úkolem byla nejen výroba a přestavba průmyslu, ale i zemědělství. Socialistická přestavba probíhala v naší zemi za velmi ostrého třídního zápasu. Nepřítel aktivizoval síly, poražené v únoru

1948. Cíl byl jasný – za každou cenu postavit proti sobě dělníky a rolníky, postavit lid proti KSČ.

Byly k tomu použity veškeré dostupné prostředky, pomluvy ve štvavém zahraničním vysílání, protistátní letáky, požáry stohů a zemědělských budov, různé sabotáže, až po zločiny nejvyšší a to vraždy aktivistů a funkcionářů KSČ nebo příslušníků bezpečnosti a vojáků.

Komunistka Anna Kvašová, funkcionářka MNV ve Smrku okresu Kutná Hora, byla také jednou z těchto obětí.

Tragická a brutální smrt Anny Kvašové varuje dnes i po 71 letech více, než kdy jindy, a to nejen pro svoji brutalitu a zákeřnost, ale je varováním i ve vztahu k přepisování historie, ke které přistupují rádooby odborníci z Ústavu pro studium totalitních režimů, zástupci pravicových stran, ale v neposlední řadě i veřejnoprávní Česká televize. Dnes můžeme vidět snahy o přepisování dějin ve směru k Vlasovcům, kteří zradili svoji vlast nebo také směrem k našim osvoboditelům ze SSSR. Mám na mysli umělou kauzu kolem sochy maršála Koněva. Musíme si ale jasně říci, že všechny tyto kauzy vznikají na území hlavního města Prahy a vždy je mají na svědomí pravicoví politici. Právě proto, že se pravicoví politici snaží přepisovat a upravovat historii, tak si musíme připomínat památku těch, kteří bojovali za lepší společnost. Nemusí jít nutně jen o památku Anny Kvašové, ale také památku pokladníka ze Žlebů, či strážmistra Honzátka z Čelákovic, které zabil bratři Mašinové a dalších, kteří zemřeli nejen jejich vinou.

Snahy o přepisování dějin totiž vedou k tomu, že se eskaluje napětí směrem k Ruské federaci nebo Číně, Hledání nepřítele pomocí úpravy historie je velice nebezpečné, protože ohrožuje jak mír, tak i stabilitu nejen v Evropě.“

Slova se následně ujal **s.JUDr.Stanislav Grospič, předseda OS ČMS**, který varoval před současnou politickou situací ve společnosti a zmínil i možné nebezpečí přijetí „náhubkového“ zákona, který by např. mohl obdobná, varovná a vzpomínková, setkání kvalifikovat jako trestný čin.

Účastníci následně přešli **na hřbitov do Úzice ku hrobu Anny Kvašové**, kde po tiché vzpomínce, krátce promluvil **s.Milan Havlíček za KPČ**, o velkém varovném odkazu tragické smrti Anny Kvašové pro naši neklidnou současnost.

EV, foto J.Kůstka

Více informací k smutné události

Anna Kvašová se narodila v roce 1908 jako Anna Heřmanová. Její otec zemřel v roce 1921 na následky zranění z 1. světové války, matka o dva roky později. Její výchovy i výchovy tří bratrů se ujali příbuzní. Anna se v roce 1929 vdala za Karla Kvaše a postupně s ním měla tři děti, z nichž jedno zemřelo v jedenácti letech. Během hospodářské krize třicátých let rodina nežila v dostatku, přesto si vzala na vychování další dítě. Během okupace byla Anna Kvašová zřejmě jednou vyšetřována gestapem kvůli marginální záležitosti, do odboje se nejspíše nijak nezapojila. Do KSČ vstoupila až v roce 1947. Absolvovala několik politických kurzů a od roku 1949 byla předsedkyní národního výboru v obci Smrk. Na přelomu čtyřicátých a padesátých let se Anna Kvašová zapojila do kolektivizace české vesnice.

Antonín Landstorf se narodil v roce 1915 a po vyučení pracoval v těžkém průmyslu. V květnu 1945 se aktivně zapojil do bojů Pražského povstání a po válce se stal příslušníkem Revolučních gard. V listopadu 1945 byl přijat ke Sboru národní bezpečnosti. Během nasazení v Horním Litvínově na něj jeho kolega podal stížnost pro neoprávněné obohacování. Následné šetření ho zbavilo obvinění. Trpěl silnou lhavostí, například tvrdil, že jako partyzánský kapitán bojoval u Stalingradu, nebo že se jeho syn narodil v koncentračním táboře Mauthausen. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem měl být od Sboru národní bezpečnosti v únoru 1946 propuštěn, ale o několik dní dříve podal žádost o propuštění sám. V květnu 1947 vstoupil do KSČ. V roce 1949 byl z KSČ vyloučen. Vzhledem k jeho bájné lhavosti a touze zapůsobit na své známé začal tvrdit, že je členem protikomunistické odbojové skupiny a podílí se na převádění lidí přes hranice. Nic z toho nebyla pravda.

Když v roce 1952 slyšel o aktivitě Anny Kvašové v kolektivizaci zemědělství, rozhodl se Landstorf, že ji musí potrestat. Původní plán byl - komunistickou funkcionářku pouze přivázat ke stromu v lese a ostříhat jí vlasy.

Potrestat Annu Kvašovou nakonec vyrazili Antonín Landstorf a jeho dva známí Josef Kubelka a Josef Koupil, ten především proto, že disponoval osobním automobilem. Všichni tři muži byli vyzbrojeni pistolí. Mužům se podařilo Annu Kvašovou vylákat i přes večerní hodinu z domku, tvrdili jí, že jsou emisáři ÚV KSČ a že její přítomnost je nezbytná na stranické schůzi. Anna Kvašová se oblékla a nasedla do automobilu, který nevyrazil ku Praze, ale na opačnou stranu. Po asi šesti kilometrech automobil zastavil za obcí Chlum a muži ženu vyvěkli z automobilu a posadili na hromadu kletí, kde ji nejspíše Antonín Landstorf oznámil, že musí být potrestána a zblízka ji střelil do hlavy. Poté muži odmontovali z automobilu falešné poznávací značky a odjeli do Prahy. Tělo zavražděné bylo nalezeno náhodou o dva dny později.

Pachatelé byli odhaleni úplnou náhodou až v roce 1958. Poté, co bylo vyšetřování uzavřeno, byl v Kutné Hoře v divadle Josefa

Kajetána Tyla uspořádán veřejný proces. Aktéři zločinu byli odsouzeni k trestu smrti. (zdroj: J. P. internet)

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce:ul. Míldy Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

E-mail:ov.kladno@ksbcm.cz, WEB://http://kladno.ksbcm.cz MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevrací